

Arrest

nr. 87 313 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 5 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Sierraleonese nationaliteit en bent u geboren op 13 december 1980 te Kalangba. U bent christen en uw etnische origine is Loko.

U woonde samen met uw moeder en sinds uw broer (A.M.) in 2001 overleed, kwam zijn dochter (C.) bij jullie wonen. In 2005 huwde u met (K.K.) – die bij jullie introk – en jullie hebben samen twee kinderen: (R.) (een dochter) en (Y.) (een zoon). Sinds juni – juli 2011 vroeg uw moeder u verschillende malen om uw dochter (R.) en uw nicht (C.) te laten besnijden. U weigerde telkens. Op 17 december 2011 kwam uw vrouw naar u toe op uw boerderij. Ze zei dat uw moeder en enkele vrouwen uw dochter en uw nicht ontvoerden naar het bos van de Bundu gemeenschap met als bedoeling hen te besnijden. U nam uw machete en volgde uw vrouw. Toen jullie er bijna waren, stuurde u haar naar huis met de opdracht om

samen met jullie zoon (Y.) te vluchten. Sindsdien vernam u niets meer van hen. U ging verder naar het bos en trof er (C.) aan. U gaf haar eveneens de opdracht te vluchten en sindsdien vernam u niets meer van haar. Uw moeder had u opgemerkt, liet uw dochter vallen en vluchtte weg. U wilde uw dochter meenemen, maar werd door een vrouw van de Bundu gemeenschap aangevallen, waarop u terug sloeg met uw machete. U verbleef nog een nacht in het bos en vluchtte dan met uw dochter naar het dorp Maera. U bleef er twee dagen en ontmoette dan een blanke man, Mr. (B.). U legde hem uw probleem uit en hij beloofde u te helpen. Hij nam uw en uw dochters foto en noteerde jullie personalia. De man ging naar Freetown en keerde later terug met de boodschap dat uw dochter niet met u kon reizen, maar dat hij een veilig onderkomen voor haar zou vinden. U ging hiermee akkoord en stemde toe om seks te hebben met de man in ruil voor uw vlucht naar België. Op 5 januari 2012 reisde u met Mr. (C.) van Freetown naar België waar u waarschijnlijk dezelfde dag toekwam. Ook in België had Mr. (B.) nog seks met u. Op maandag 9 januari 2012 bracht hij u tot de DVZ, waar u een asielaanvraag indiende. Sindsdien had u geen contact meer met hem.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart niet naar Sierra Leone te kunnen terugkeren, omdat u vreest dat de Bundu gemeenschap u zal vervolgen daar u uw dochter en nicht redde van besnijdenis, u het geheime Bundu bos betrad en u één van de Bundu leden met een machete sloeg.

Vooreerst kunnen volgende bedenkingen worden geformuleerd betreffende de vrees voor gedwongen toetreding – en dus besnijdenis – van uw dochter en nicht tot de Bundu gemeenschap.

U verklaarde dat op 17 december 2011 uw moeder en enkele vrouwen uw dochter (R.) en uw nicht (C.) – die u sinds 2001 grootbracht – ontvoerden naar het bos van de Bundu gemeenschap met als bedoeling hen te besnijden (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat uw moeder u in juni – juli 2011 voor het eerst vroeg om uw dochter te laten besnijden en dat ze het sindsdien meermaals vroeg (gehoor CGVS, p.9). U weigerde telkens. Ondanks het feit dat uw moeder het verschillende malen vroeg en u niet wilde dat uw dochter besneden werd, ondernam u niets en bleef u met uw gezin bij haar wonen. Uw verantwoording hiervoor, met name dat u het recht heeft in uw dorp te blijven wonen en u uw moeder alle respect moet geven (gehoor CGVS, p.11) is opmerkelijk. Van iemand die tegen besnijdenis is en die van zijn moeder bij wie hij inwoont herhaaldelijk te horen kreeg dat hij zijn dochter moet laten besnijden, kan men immers verwachten dat hij omwille van deze reden elders gaat wonen. Dat u dit niet deed, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u werkelijk vreesde dat uw moeder uw dochter onder dwang zou (laten) besnijden.

U gaf verder aan dat uw vrouw (K.K.) – met wie u in 2005 huwde en die sindsdien bij u en uw moeder inwoont – nooit besneden werd (gehoor CGVS, p.10). U gaf aan dat u hierover nooit sprak met uw moeder en dat uw moeder het nooit vroeg (gehoor CGVS, p.11-12). Verder gaf u aan dat u geen lid bent van één of andere gemeenschap te Sierra Leone en dat u er nooit aan dacht. Toen u gevraagd werd of uw moeder daar geen probleem mee had, gaf u aan van niet. U zei dat het misschien een probleem was voor haar, maar niet voor u (gehoor CGVS, p.11). Ook het feit dat uw moeder moslim is en u christen was voor uw moeder geen probleem en ze gaf er nooit commentaar op (gehoor CGVS, p.11). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u uw nicht (C.) sinds 2001 grootbracht (gehoor CGVS, p.3-4), maar er dient te worden vastgesteld dat uw moeder ook dat kleinkind gedurende maar liefst tien jaar niet liet besnijden. Bovenstaande verklaringen zijn stuk voor stuk belangrijke aanwijzingen dat uw moeder blijk gaf van een zekere tolerantie en respect voor afwijkende tradities en geloofsovertuigingen. Uw bewering dat uw moeder vastbesloten was uw dochter (R.) en uw nicht (C.) te besnijden en ze hen zelfs ontvoerde met als bedoeling hen te besnijden staat hier haaks op en komt bijgevolg niet geloofwaardig over.

Toen u gevraagd werd wat de mening van de Sierraleoonse regering betreffende besnijdenis is, gaf u aan dat ze misschien denken dat het iets goeds is (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd of er in Sierra Leone campagnes betreffende besnijdenis gehouden worden, ontweek u de vraag door te stellen dat in 2007 in een ander dorp ook iemands kinderen werden meegenomen voor besnijdenis. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat u niet zeker weet of er in Sierra Leone campagnes betreffende besnijdenis gehouden worden. U zag nooit zulke campagnes en gaf aan dat u ervan gehoord zou hebben moest dit zo zijn (gehoor CGVS, p.11). Nochtans beschikt het Commissariaat-generaal over informatie dat in het Bombali district – het district waarin uw dorp Kalabanga gelegen is (gehoor CGVS, p.12) – twee organisaties samen werken met de lokale gemeenschappen om besnijdenis van meisjes in de regio te bestrijden. Van iemand die herhaaldelijk te horen kreeg dat hij zijn dochter moet laten besnijden, kan men verwachten dat hij op de hoogte is van initiatieven tegen het besnijden van kinderen die in zijn omgeving worden genomen.

Toen u gevraagd werd hoe uw moeder lid werd van de Bundu gemeenschap, gaf u aan het niet te weten. U gaf aan dat u pas later kwam te weten dat ze lid was. Verder weet u niet waarom uw moeder lid werd van de Bundu gemeenschap en wist u evenmin welke functie uw moeder binnen de gemeenschap had. Ook de taken die ze binnen de Bundu gemeenschap uitoefende, kende u niet (gehoor CGVS, p.12). Daar het de wens van uw moeder was dat uw dochter lid van de Bundu gemeenschap zou worden (gehoor CGVS, p.8-9), kan men verwachten dat jullie spraken over haar positie in de Bundu gemeenschap en de Bundu gemeenschap op zich. Dat dit niet gebeurde doet verdere twijfels rijzen bij uw asielrelaas waarin u aanhaalde dat u uw moeder wenste dat uw dochter lid van de Bundu gemeenschap zou worden. Toen u verder gevraagd werd of u de namen kende van de vrouwen die op 17 december 2011 – samen met uw moeder – uw dochter (R.) en uw nicht (C.) ontvoerden naar het bos van de Bundu gemeenschap, gaf u aan het niet te weten. Toen u gevraagd werd wat hun functies waren binnen de Bundu gemeenschap, gaf u vaag aan dat u enkel weet dat ze kinderen 'straffen' (gehoor CGVS, p.10). Aangezien de Bundu gemeenschap zulke cruciale rol speelt bij de door u ingeroepen vrees, maken bovenstaande onwetendheden uw asielrelaas verder bedrieglijk.

Uit dit alles blijkt dat u verklaringen met betrekkingen tot de gedwongen besnijdenis van uw dochter en nicht onder druk van uw moeder niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg is de door u aangehaalde ontvoering van uw dochter (R.) en uw nicht (C.) op 17 december 2011 door uw moeder en enkele vrouwen om het hen te besnijden – en de door u beweerde overtredingen die u beging toen u hen wilde redden – eveneens ongeloofwaardig.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vrees tot vervolging door de Bundu gemeenschap louter op veronderstellingen gebaseerd is.

U haalde aan dat u vreest dat leden van de Bundu gemeenschap u met een 'witchgun' zouden doden, omdat u twee kinderen redde van besnijdenis, omdat u als man naar een plaats ging waar u niet mocht komen en u een vrouw sloeg met een machete (gehoor CGVS, p.13-14). Niet alleen maakte u niet aannemelijk dat uw dochter (R.) en uw nicht (C.) op 17 december 2011 door uw moeder en enkele vrouwen ontvoerd werden naar het Bundu bos en u hen er ging halen (cf. supra), ook uw bewering dat leden van de Bundu gemeenschap u zouden doden zijn hypothetisch en ongegrond. Na het door u beweerde incident op 17 december 2011 ontmoette u niemand meer van de Bundu gemeenschap en werd u niet vervolgd. U weet niet of er een rechtszaak tegen u loopt, omdat u niemand kon contacteren, maar u gaat er van uit dat uw familie het wel stelt. Ook toen u gevraagd werd wat de meest recente stand van zaken betreffende de zaak met de Bundu gemeenschap is, gaf u ontwijkend aan niets van computers te kennen (gehoor CGVS, p.13-14). Er dient te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar argument naar voren brengt om te staven dat u het slachtoffer zou worden van vervolging door de Bundu gemeenschap. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de vrees voor 'vervolging met een heksengeweer' ongegrond is, daar een heksengeweer tot het bijgeloof behoort en geen objectieve grond kent.

Bovendien verklaarde u dat u nooit enig document in eigen handen had toen u de grenscontrole in de luchthaven te België passeerde, maar dat de smokkelaar het woord voerde en de documenten bijhield (gehoor CGVS, p.7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat elke persoon zijn / haar identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren. (zie administratief dossier).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert, in wat zich aandient als een enig middel, aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij citeert artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en bevestigt niet terug te kunnen naar Sierra Leone omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoeker verklaart het gegeven dat hij bij zijn moeder bleef wonen doordat hij onmogelijk kon weten dat zij tot een ontvoering zou overgaan. Zij vroeg telkens of hij akkoord was met een besnijdenis, hij weigerde en de discussie was afgesloten. Als men de redenering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) volgt zou men bij elke onenigheid moeten verhuizen en *“Als men deze redenering zou doortrekken naar koppels betekent dit dat er nog meer echtscheidingen zouden zijn...”*.

Verzoeker bevestigt dat zijn vrouw niet besneden is, dat zijn moeder hiervan niet op de hoogte is, dat hij geen lid is van een gemeenschap en dat hij christen is. Waar het CGVS oordeelt dat zijn moeder tolerant is en dat het onwaarschijnlijk is dat zij opeens wenste dat zijn dochter en nichtje zouden worden besneden, stelt verzoeker dat hij hiervoor ook geen verklaring heeft maar dat het toch zo gegaan is. Misschien werd zij beïnvloed door leden van de Bundu gemeenschap.

Verzoeker is onwetend over het bestaan van organisaties die strijden tegen vrouwenbesnijdenis doch meent dat het CGVS hieruit niet kan besluiten dat hij de waarheid niet spreekt.

Daarnaast heeft hij nooit geweten hoe zijn moeder lid werd van de Bundu of wat haar taken waren. Hierover werd niet gesproken. De namen van de andere vrouwen van de Bundu die betrokken waren bij de ontvoering kent hij niet omdat hij met hen geen contact had.

Verzoeker stelt voorts dat niet kan worden verwacht dat hij tastbare elementen bijbrengt om te bewijzen dat hij zou worden vervolgd door de Bundu. Dergelijke bewijzen bestaan niet. De Bundu is een eenvoudige gemeenschap, deze neemt het recht in eigen handen en kan hem doden. Het CGVS denkt te veel in termen van een beschaafde samenleving.

Voorts voegt verzoeker nog een verklaring van zijn sociaal assistente bij het verzoekschrift.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker brengt geen documenten bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en herkomst, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Bovendien brengt hij niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een verdere indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid en nog des te meer klemt daar hij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Verzoeker kon

immers niet preciseren hoeveel zijn reis zou hebben gekost, wist niet met welke vliegtuigmaatschappij hij zou hebben gereisd, kon niet aangeven waar hij een tussenlanding zou hebben gemaakt en wist evenmin op welke luchthaven hij in België zou zijn geland. Bovendien beweerde hij in de luchthaven in België bij de grenscontrole persoonlijk nooit enig document in handen te hebben gehad en zouden hem geen vragen zijn gesteld, hetgeen niet kan worden gerijmd met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat elke persoon zijn identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren (administratief dossier, stuk 4, p.7; stuk 8, verklaring, nr.34-35).

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt ondergraven doordat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent C., het nichtje dat hij sedert 2001 zou hebben opgevoed en dat samen met zijn dochtertje zou zijn ontvoerd met het oog op een besnijdenis. Wanneer tijdens het gehoor aanvankelijk werd gevraagd naar de relatie tussen hem en zijn nicht, antwoordde hij: *“De vader van het meisje is mijn oudere broer. Ibrahim (M.) is zijn naam”*. Tevens gaf hij aan dat Ibrahim om het leven kwam bij een arbeidsongeval wanneer deze diamant opgroef (administratief dossier, stuk 4, p.2). Wanneer even verder werd gevraagd of hij broers of zussen had, antwoordde verzoeker echter: *“Nee. Ik had één broer. Deze is reeds dood. Zijn naam is Abubakar (M.)”*. Vervolgens gevraagd wie Ibrahim dan was, stelde hij dat dit één van zijn vrienden was. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat Ibrahim zijn broer was en dat C. zijn nicht was, beperkte hij zich ertoe te herhalen dat Ibrahim een vriend van de familie was en te stellen: *“Abubakar is mijn broer”*. Tevens gaf hij nu aan dat Abubakar om het leven kwam wanneer deze in de mijn werkte (*ibid.*, p.3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had hij nochtans aangegeven dat zijn broer was overleden tijdens de oorlog (administratief dossier, stuk 8, verklaring, nr.30). Verzoeker deed zijn aanvankelijke verklaringen tijdens het gehoor af als een verspreking of vergissing (administratief dossier, stuk 4, p.3,15), doch dat hij zich over een dergelijk gegeven als de naam van zijn broer, tevens de vader van zijn nichtje, zou vergissen is geenszins aannemelijk.

De commissaris-generaal motiveert voorts met recht dat de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor een besnijdenis van zijn dochtertje en zijn nichtje wordt ondermijnd doordat hij niets ondernam om het dorp te verlaten doch integendeel gewoon met zijn gezin bij zijn moeder bleef wonen, en dit ondanks dat deze sedert juni of juli 2011 zou hebben aangedrongen op een besnijdenis van de twee kinderen. Waar verzoeker deze vaststelling in het verzoekschrift tracht te verklaren doordat hij niet wist dat zijn moeder zou kunnen overgaan tot een ontvoering omdat hij steeds eenvoudigweg kon weigeren en de discussie hiermee werd beëindigd, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden gerijmd met zijn verklaringen bij het CGVS. Aldaar gaf hij immers aan dat zijn moeder, wanneer hij weigerde, reageerde als een dolle vrouw. Tevens verklaarde hij bij het CGVS dat hij wel degelijk wist dat zijn moeder plande om zijn kinderen mee te nemen als hij niet thuis was. Hij zou echter het dorp niet hebben verlaten omdat hij vond dat hij het recht had om in het dorp te blijven, dat hij het recht had om zijn kinderen te behandelen hoe hij wilde en dat hij zijn moeder met respect moest behandelen (administratief dossier, stuk 4, p.9-11). Hoe dan ook kunnen noch de uitleg in het verzoekschrift, noch deze bij het CGVS verklaren waarom verzoeker niets ondernam om zijn dochtertje en zijn nichtje te onttrekken aan een gedwongen besnijdenis. Van iemand die tegen besnijdenis is, die inwoont bij zijn moeder en die van deze moeder herhaaldelijk te horen kreeg dat hij zijn dochtertje en nichtje moest laten besnijden, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij omwille van deze reden maatregelen zou nemen om deze kinderen te vrijwaren van een eventuele besnijdenis.

Verzoeker wist verder niet waarom zijn moeder wilde dat zijn dochtertje zou worden besneden. Evenmin wist hij hoe of waarom zijn moeder toetrad tot de Bundu gemeenschap. Wat de functie en de taken van zijn moeder binnen deze gemeenschap waren kon hij evenmin aangeven (*ibid.*, p.9, 12). Daar het de wens was van zijn moeder dat zijn kinderen zouden toetreden tot de Bundu of zouden worden besneden, kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker en zijn moeder zouden hebben gesproken over dergelijke gegevens.

Daarenboven stelde verzoeker, zoals blijkt uit de verklaringen die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, dat zijn vrouw niet besneden was, dat hij hierover nooit sprak met zijn moeder en dat zijn moeder hiernaar zelfs nooit zou hebben gevraagd. Tevens gaf hij aan dat hij zelf geen lid was van een gemeenschap en vormde dit blijkbaar geen probleem voor zijn moeder. Ook het gegeven dat verzoeker christen was terwijl zij moslim was, vormde voor verzoekers moeder klaarblijkelijk geen probleem. Verder stelde verzoeker reeds sedert 2001 zijn nichtje C. op te voeden doch ondernam zijn moeder gedurende tien jaren niets om haar te laten besnijden. Het is niet plausibel dat verzoekers moeder zich enerzijds gedurende al die jaren dermate tolerant zou opstellen jegens verzoeker en zijn gezinsleden om anderzijds vervolgens plots over te gaan tot een ontvoering van zijn dochtertje en nichtje met het oog op een gedwongen besnijdenis. Verzoeker biedt voor het voorgaande geen

verklaring. Inzake de hypothese dat de leden van de Bundu mogelijks zijn moeder beïnvloedden kan immers worden aangenomen dat zij, indien zij daadwerkelijk wensten dat verzoekers dochtertje en nichtje zouden worden besneden, daartoe eerder stappen zouden hebben ondernomen.

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af omtrent de wijze waarop hij te weten kwam waarheen zijn dochtertje en zijn nichtje door de Bundu werden gebracht na hun ontvoering. In de vragenlijst gaf hij dienaangaande aan: *“Mijn vrouw vroeg aan 1 van de vrouwen of ze wist waar ze onze dochters naartoe gebracht hadden. Ze zei ja. Die vrouw leidde ons tot de Bondo plaats”* (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS beweerde hij echter dat hij aan zijn vrouw vroeg of deze wist waar de kinderen naartoe werden gebracht en stelde hij: *“Mijn vrouw volgde hen en had het gezien. Ik zei haar dat ze het me moest tonen”* (administratief dossier, stuk 4, p.8).

Verder moet worden opgemerkt dat het niet plausibel is dat verzoeker alles, zelfs zijn leven, zou riskeren om zijn dochtertje te bevrijden uit de handen van de Bundu om haar vervolgens gewoon mee te geven aan een wildvreemde, blanke man zonder diens echte naam te kennen, zonder te weten waar deze zijn dochtertje zou onderbrengen, zonder hiernaar zelfs maar te hebben gevraagd en zonder enige mogelijkheid om nog met zijn dochtertje in contact te treden (*ibid.*, p.5, 8).

Verder motiveert de commissaris-generaal terecht dat verzoeker niet op de hoogte bleek van de houding van de Sierra Leonese regering ten aanzien van besnijdenis en dat hij evenmin op de hoogte was van campagnes betreffende besnijdenis en organisaties die tegen besnijdenis strijden, en dit ondanks dat dergelijke campagnes plaatsvinden en dergelijke organisaties actief zijn in zijn regio van herkomst. Verzoeker kon bovendien geen namen noemen van andere leden die naast zijn moeder actief waren in de Bundu gemeenschap, wist niet wie de leider van de Bundu gemeenschap is, kon niet aangeven wat men doet in de Bundu gemeenschap of wat hun activiteiten zijn en bleek over deze gemeenschap in het geheel niets te kunnen vertellen behoudens dat zij zijn kinderen kwamen halen om hen te besnijden en te bestraffen en dat zij geluid maken als zij de kinderen bestraffen (administratief dossier, stuk 4, p.12-13). Gezien de Bundu een dermate cruciale rol spelen in zijn asielrelaas en hij beweert deze gemeenschap te vrezen, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker zich, eventueel via vrienden of kennissen, omtrent het voorgaande toch enigszins zou hebben geïnformeerd. Dat hij naliel dit te doen en zelfs niet aantoonde hiertoe ook maar enige poging te hebben ondernomen ondergraaft derhalve verder de geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van zijn beweerde vrees.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Het schrijven van verzoekers sociaal assistente dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd is geenszins van aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 1). Vooreerst dient verweerder te worden bijgetreden dat aan dit schrijven, daar dit gebaseerd is op verzoekers verklaringen en niet wordt aangevoerd in het kader van een geloofwaardig relaas, geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het niet ernstig is om enerzijds een schrijven voor te leggen waarin wordt gesteld dat verzoeker zou beschikken over een foto van zijn dochter, informatie en een e-mail waarin hij slecht nieuws kreeg doch om anderzijds noch deze foto, noch deze informatie, noch de e-mail met slecht nieuws bij te brengen en zelfs niet te preciseren waaruit dit slecht nieuws dan wel zou bestaan.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker voert geen specifieke argumentatie inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de sub 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS